

Liga internațională a „cetățenilor lumii“

Vârsta călătorului nu se măsoară în ani, ci în ștampilele din pașaport. Asta pentru că, descoperind lumea, vei avea surpriza să te găsești... pe tine

DIANA-FLORINA COSMIN

editor coordonator
Forbes**TRAVEL**

Credeam că suprema dezamăgire de călător este că nici toți banii din lume nu-ți pot cumpăra o excursie pe insula misterioasă a lui Jules Verne. Mai târziu, cea mai mare dezamăgire au devenit oamenii „cu toți banii din lume“ care nu pășiseră mai departe de grădina casei.

Pe cât de mult mi-am dorit dintotdeauna să călătoresc, pe atât m-au lăsat de rece ghidurile de călătorie în sensul clasic. Mi-am promis că, dacă voi avea șansa să-mi povestesc vreodată aventurile, le voi scrie ca un călător, pentru alți călători la fel ca mine. Nu ca un istoric, printr-o înșiruire de ani, nici ca un „cumpărător de profesie“, ca pe o listă de ponturi despre magazine cu suveniruri „2 la preț de 1“. Mi-am dorit să scriu despre singura rază de soare care lumina, într-o zi cu nori negri, bătrâna gară de cărămidă roșie din Amsterdam, despre mirosul zambilelor roz în Grand Place din Bruxelles sau gustul unor „pachețele de primăvară“ savurate în fața Orașului Interzis, într-o primăvară chineză. Mi-am dorit să-mi descriu călătoriile ca pe un șir de povești, pe care le-am trăit cu bucurie de turist și cu speranță de scriitor. Bucuria de a fi acolo în carne și oase, de a ocupa spațiul, de a auzi vocile oamenilor și cu speranța de a le putea păstra în mine, intacte, pentru a le „împacheta“ într-o bună zi pentru alți „cetățeni ai lumii“.

Da, noi călătorii suntem o specie aparte. Ne recunoaștem după aparatul de fotografiat de la gât și iPodul din urechi, dar și după răbdarea cu care căutăm străzile cel mai puțin bătute. Ne salutăm din priviri, fără cuvinte, cu certitudinea că, oricât de solitari ne-ar fi pașii, un călător nu este niciodată singur. Nu poți fi singur în fața frumuseții.

Cele mai mari lecții despre mine le-am aflat tot din călătorii. Am aflat de câtă voință am nevoie ca să merg trei kilometri pe jos, prin ploaie, la ora cinci dimineața, câtă răbdare (și mega de card)

îmi trebuie ca să fotografiez 310 gări și după câte capuccino am destulă energie să explorez două orașe într-o singură zi. Și am mai observat ceva surprinzător: că niciodată lumea nu mi-a inspirat mai multă duioșie decât în clipa în care am privit-o ca pe un ocean de puncte și linii, de la două mii de metri înălțime, sau ca pe un film pus pe fast-forward, din compartimentul unui tren.

Tocmai de aceea, singurul statut care valorează ceva pentru mine este cel de „cetățean al lumii“. Ani la rând m-am simțit londoneză get-beget și fără un pașaport de Marea Britanie, americană fără să știu versurile de la Star-Spangled Banner și olandeză fără să cunosc altă expresie decât „Nou breekt mijn klomp!“ (un fel de „Pe onoarea mea de purtător de saboți!“). Pe atunci credeam că suprema dezamăgire de călător este că nici toți banii din lume nu-ți pot cumpăra o excursie pe insula misterioasă a lui Jules Verne. Mai târziu, cea mai mare dezamăgire au devenit acei oameni „cu toți banii din lume“ care nu pășiseră mai departe de grădina casei.

Dacă primii călători ai lumii au fost comerțanții, pentru care lumea întregă era un mare târg din care-și alegeau condimente, ceai și mătăsuri, pentru călătorii secolului XXI lumea este parc de distracții, muzeu, spectacol sau orice vor ei să fie. Pe alese. Acesta este marele „cadou“ al vremurilor noastre.

Oricine poate să fie un „cetățean al lumii“. Cu condiția să-și asculte spiritul hoinar și să încerce să vadă mai departe de grădina casei, către toate razele de soare, zambilele și „pachețele de primăvară“ care așteaptă să fie descoperite, trăite și gustate. **F**